

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.409 van 27 mei 1997
in de zaak A. 69.869/VII-14.382.**

In zake : 1. de v.z.w. BETER LEEFMILIEU BEVEREN-LEIE,
2. Camiel DEMEYER,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat A. DECLERCK,
kantoor houdende te HARELBEKE,
Kortrijksesteenweg 387

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Bernaertstraat 80.

tussenkommende partij :

de n.v. INTERLIN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. FAURE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 A.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
v.z.w. BETER LEEFMILIEU BEVEREN-LEIE en Camiel DEMEYER
op 15 juli 1996 ingediend hebben om de schorsing van de
tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 20 mei
1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en
Tewerkstelling houdende bevestiging van het besluit van
23 november 1995 van de bestendige deputatie van de
provincieraad van West-Vlaanderen waarbij aan de
n.v. INTERLIN een milieuvergunning werd verleend om te
Waregem (Beveren-Leie), Koning Albertstraat 52, een
leemplaten- en houtspaanderfabriek verder te exploiteren
tot 31 december 2002;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. BAERT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 december 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 januari 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. DECLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat B. BRONDERS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat M. FAURE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. BAERT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat de n.v. INTERLIN met een verzoekschrift van 8 augustus 1996 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen in hun eerste middel o.m. de schending aanvoeren van artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 en van het gewestplan Kortrijk, vastgesteld bij koninklijk besluit van 4 november 1977; dat zij o.m. betogen dat de minister de onverenigbaarheid van de inrichting met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften heeft erkend, doch daaruit niet de enig mogelijke conclusie heeft getrokken, nl. de weigering van de vergunning, en dat billijkheidsredenen (o.a. de economische noodzaak om de continuïteit van het bedrijf te verzekeren) niet kunnen worden aangevoerd om af te wijken van het gewestplan;

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota in essentie op antwoordt dat de stedenbouwkundige onverenigbaarheid precies de reden is waarom de vergunning slechts voor een beperkte duur werd verleend;

Overwegende dat de tussenkomen de partij, samengevat, aanvoert dat haar localisatie binnen de woonzone niet per definitie strijdig is met de gewestplanbestemming, dat geen enkele wettelijke bepaling zich ertegen verzet dat de overheid aan een bedrijf zoals INTERLIN de mogelijkheid geeft een herlocalisatie binnen een beperkte termijn te realiseren, daarbij tevens maatregelen opleggend om de eventuele hinder voor omwonenden tot een minimum te beperken en dat stedenbouwkundige overwegingen bij de beoordeling van de wettigheid van een milieuvergunning geen "primaire" rol spelen;

2.2. Overwegende dat het middel ernstig is om de hieronder uiteengezette redenen.

2.2.1. Het bestreden besluit vergunt tot 31 december 2002 de verdere exploitatie van een leemplatten- en houtspaanderplattenfabriek op hogervermeld perceel.

Voor de verspaanderij en de voordroger wordt de vergunningstermijn beperkt tot 30 juni 1998.

De inrichting ligt in een woongebied (gewestplan Kortrijk).

Volgens de tussenkomen de partij stelt zij 110 personen tewerk.

2.2.2. Aangaande de stedenbouwkundige aanvaardbaarheid van de gevraagde milieuvergunning overweegt het bestreden besluit o.m. :

"Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften; dat de

vergunningstermijn om de herlocalisatie mogelijk te maken zo beperkt mogelijk moet worden gehouden;

Overwegende dat de beslissing van de Bestendige Deputatie kadert in de aanslepende problematiek betreffende de herlocalisatie van het bedrijf en dient gezien in het licht van vorige beslissingen welke met betrekking tot de omstreden exploitatie werden getroffen; dat het bestreden besluit de verplichting inhoudt om de meest hinderlijke afdeling, met name de verspaanderij en de voordroger op korte termijn te verhuizen naar de nieuwe vestiging te Wielsbeke; dat de beslissing betracht op redelijke wijze de belangen van de diverse betrokken partijen te vrijwaren; dat het hierbij niet zonder belang is dat de produktie op lijn 4 te Beveren-Leie kan worden verdergezet teneinde de nodige financiële ondersteuning van de herlocalisatie te waarborgen;

Overwegende dat uit de geschetste vergunningshistoriek duidelijk blijkt dat de N.V. INTERLIN er reeds geruime tijd van op de hoogte is dat de verdere uitbating van de spaanderplatenfabriek aan de Koning Albertstraat voor een lange periode niet mogelijk is; dat beroepers terzake stellen dat de N.V. INTERLIN onvoldoende initiatieven heeft genomen om naar een nieuwe vestiging uit te kijken en thans niet mag beloond worden voor haar passiviteit door het verkrijgen van een nieuwe vergunningstermijn van 7 jaar;

Overwegende dat de politiek van de N.V. INTERLIN wellicht mee bepaald is door het feit dat de meest recente pers (lijn 4) welke in 1985 in exploitatie werd genomen om economische redenen nog een tijd moet kunnen worden in uitbating gehouden; dat echter dient aangenomen dat het niet eenvoudig is een geschikt terrein te vinden dat waarborgen biedt op lange termijn, gelet op de grote oppervlakte die vereist is, de milieu-impact op de onmiddellijke omgeving en de verkeersproblematiek wegens de frequente aanvoer van grondstoffen; dat de N.V. INTERLIN het terrein op D'HOOIE te Wielsbeke reeds heeft aangekocht in 1990; dat het hier echter landbouwgrond betrof, waarvan de bestemmingswijziging tot industriegrond via een wijziging van het gewestplan Roeselare-Tielt pas op 19 april 1995 werd goedgekeurd door de Vlaamse Regering en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 03 augustus 1995; dat om die reden de herlocalisatie buiten de wil van de N.V. INTERLIN om een vertraging van circa 5 jaar heeft opgelopen; dat gezien nu uiteindelijk de juridische basis voor een herlocalisatie voorhanden is hierin tevens aanvaardbare argumenten te vinden zijn om te stellen dat een bijkomende vergunningstermijn kan worden toegekend om de verhuis van het bedrijf toe te laten; dat een bijkomende termijn het bedrijf moet toelaten de herlocalisatie financieel haalbaar te maken; dat

op basis van voormelde argumenten niet kan worden ingegaan op het verzoek van de omwonenden om alle activiteiten bij het verstrijken van de lopende vergunning op 11 augustus 1996 stop te zetten;

Overwegende dat de N.V. INTERLIN in de milieuvergunningsaanvraag geen beperking van de vergunningstermijn heeft voorgesteld, noch een concrete planning betreffende de verhuis naar de nieuwe vestiging te Wielsbeke; dat tijdens het onderzoek in eerste aanleg door de exploitant werd gesteld dat voor de verhuis van de verspaanderij en voordrogerij een termijn van 2 à 3 jaar nodig is, terwijl voor de rest van de inrichting een periode van 10 jaar wordt gevraagd;

Overwegende dat de aanvrager bij plaatsbezoek in het kader van de beroepsprocedure heeft beklemtoond dat de planning reeds vertraging heeft opgelopen wegens het feit dat de medio september 1995 aan de gemeente Wielsbeke overgemaakte plannen van de infrastructuur van de inrichting, o.m. voor het aanleggen van de nutsvoorzieningen en de constructie van een kaaimuur kant Leie, nog niet zijn goedgekeurd; dat de lay-out van de fabriek hiervan afhankelijk is, zodat de effectieve realisatie van de nieuwe inrichting binnen de gestelde tijdslimieten niet enkel afhangt van de N.V. INTERLIN; dat om die reden wordt gevraagd de termijn van 2 à 3 jaar voor de herlokalisatie te rekenen vanaf het verstrijken van de vergunningstermijn van de lopende vergunning, nl. vanaf 11 augustus 1996; dat voor de verhuis van het overige deel van de inrichting de gevraagde termijn van 10 jaar wordt gehandhaafd;

Overwegende dat de stelling dat de termijnen voor de herlocalisatie te kort zijn onvoldoende wordt aangetoond door een gedetailleerde en concrete planning van de verhuis; dat de N.V. INTERLIN bovendien reeds geruime tijd beseft dat een verplaatsing van het bedrijf zich opdringt, zodat mag aangenomen worden dat ter zake al voldoende denk- en voorbereidingswerk kon worden getroffen; dat het op zijn minst voorbarig is nu reeds te stellen dat de termijnen te kort zijn; dat de N.V. INTERLIN tevens ten volle moet beseffen dat het bedrijf in het verleden steeds heeft kunnen rekenen op de goede wil en het geduld van de vergunningverlenende overheden; dat er thans echter geen aanleiding toe bestaat om een ruimere vergunningstermijn toe te staan";

2.2.3. Krachtens artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet is de overheid die moet beschikken op een milieuvergunningsaanvraag ertoe gehouden de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen. Dit houdt o.m. in dat zij de vergunning dient

te weigeren indien de inrichting, of een gedeelte ervan, niet past in de bindende voorzieningen van het plan.

2.2.4. De verwerende partij geeft expliciet toe dat de verleende vergunning de gewestplanbestemming "woongebied" schendt.

Ook de tussenkomen de partij betwist dit niet echt.

Ze brengt evenmin argumenten aan die op het eerste gezicht de ter zake door het bestreden besluit gehuldigde opvatting dat een dergelijk bedrijf onbestaanbaar is met de bestemming woongebied, ontkrachten.

2.2.5. Noch de verwerende, noch de tussenkomen de partij tonen aan dat billijkheids-, sociale of economische redenen, toelaten artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet, weze het tijdelijk, te miskennen.

2.2.6. Het bestreden besluit lijkt dus de door verzoekende partijen ingeroepen rechtsregelen te miskennen.

3. Overwegende, wat de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betreft, dat het verzoekschrift voldoende omstandig en concreet aantoon t dat het woon- en leefklimaat van de tweede verzoeker, wiens perceel in de onmiddellijke nabijheid van het bedrijf is gelegen, ten gevolge van het bestreden besluit dermate wordt aangetast dat van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden gewaagd; dat de mate van hinder voortvloeiend uit vorige vergunningsbesluiten ter zake niet relevant is, zodat de tussenkomen de partij hieruit geen argument vermag te putten; dat derhalve niet dient onderzocht te worden of

ook de eerste verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt;

4. Overwegende dat bijgevolg voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

5.1. Overwegende dat de tussenkomenende partij vraagt om desondanks de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit niet te bevelen, in volgende bewoordingen :

"In ondergeschikte orde wenst INTERLIN ook nog aan te stippen dat Uw Raad in meerdere arresten heeft gesteld dat zelfs indien de twee voorwaarden van art. 17 § 2, 1° lid vervuld zouden zijn, quod non, er toch dwingende redenen van algemeen belang kunnen zijn die een schorsing in de weg staan (R.v.St., KRIER, nr. 42.543, 2/4/1993; R.v.St., LEGRAND, nr. 42.778, 4/5/1993). Er is op gewezen dat ook in het kader van een administratief kort geding een belangenafweging dient plaats te vinden (zie LANCKSWEERDT, E., Het administratief kort geding, 1993, nrs. 260-274, pg. 137-144).

Indien men deze belangenafweging toepast zoals op onderhavige casus, blijkt naar de mening van INTERLIN, dat een schorsing uitsluitend averechtse effecten zou kunnen hebben. In de eerste plaats moet wederom worden benadrukt dat het in casu niet gaat om een bedrijf dat opnieuw wordt opgestart midden in een woonkern en voor het eerst een vergunning aanvraagt. Het gaat in casu om een vergund bedrijf dat vanaf 1958 in de betreffende gemeente was gevestigd en nadien, door toevoeging van woningen, in een woonzone terecht kwam. Deze evolutie is op zichzelf op geen enkele wijze aan INTERLIN te verwijten.

In het kader van de belangenafweging kan rekening worden gehouden met het feit dat ook nadat de bestemmingswijziging plaatsvond, geen verwijt aan INTERLIN te maken valt. Dat een herlocalisatieplicht ontstond valt niet aan haar te verwijten, noch het feit dat het lang heeft geduurd vooraleer deze kon worden gerealiseerd.

In het kader van de belangenafweging dient uiteraard ook rekening te worden gehouden met het feit dat de maatschappelijke schade in geval de schorsing zou worden uitgesproken bijzonder groot zou zijn. De facto komt dit neer op een sluiting van het

huidige bedrijf, maar ook op een totaal verlies aan de arbeidsplaatsen. Immers, indien vandaag een voortijdige sluiting zou plaatsvinden vooraleer de herlocalisatie is gerealiseerd gaan de huidige arbeidsplaatsen verloren en bestaat ook niet de mogelijkheid om nadien, enkele jaren later alsnog de exploitatie op te starten op het nieuwe terrein. De daarvoor noodzakelijke financiële overbrugging evenals de arbeidskracht is dan immers weggefallen.

INTERLIN stelt inderdaad 110 personen te werk als moederonderneming van een groep van ongeveer 260 werknemers. Sluiting van INTERLIN zou niet alleen gevolgen hebben voor de 110 werknemers en hun gezinnen, maar ook voor vele toeleveringsbedrijven, waarvan INTERLIN de facto vaak de belangrijkste afnemer is.

Precies om een dergelijk catastrofaal sociaal economisch verlies te vermijden heeft het door verzoekers bestreden besluit op genuanceerde wijze termijnen vastgesteld die een verhuis toelaten met behoud van arbeidsplaatsen en heeft het gelijk zorg gedragen voor een minimalisering van nadeel voor de omwonenden.

Alle belangen afwegende blijkt bijgevolg dat er zonder schorsing geen belangrijk nadeel voor de omwonenden zou optreden, mede vanwege de opgelegde voorwaarden en het vooruitzicht van een spoedige herlocalisatie, terwijl anderzijds een zeer grote maatschappelijke schade zou ontstaan indien de schorsing daadwerkelijk wordt opgelegd.

Ondergeschikt dient bijgevolg op basis van een belangenafweging te worden geoordeeld dat zelfs indien de voorwaarden voor schorsing vervuld zouden zijn het algemeen belang zich daartegen verzet";

5.2. Overwegende dat op dit verzoek niet kan worden ingegaan om de hieronder uiteengezette redenen;

5.2.1. Het feit dat het betrokken bedrijf buiten het toedoen van de tussenkomende partij in een woonzone is komen te liggen en dat de herlocalisatieplicht niet aan die partij te wijten is, is irrelevant.

5.2.2. De tussenkomende partij beweert wel, doch brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt, dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit tot haar sluiting en die van de groep waarvan zij het moederbedrijf stelt te zijn, moet leiden.

Uit de hoger geciteerde overwegingen van het bestreden besluit blijkt dat de tussenkomende partij sinds 3 augustus 1995 -datum van bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van de goedkeuring van een bijzonder plan van aanleg dat haar gronden te Wielsbeke, die zij had aangekocht als landbouwgronden (gewestplan Roeselare-Tielt) voortaan bestemt tot industriegronden- haar bedrijf kan herlocaliseren.

Het bestreden besluit verlengt de bestaande vergunning evenwel om het bedrijf toe te laten "de herlocalisatie financieel haalbaar te maken".

Er blijkt dus geenszins dat een onmiddellijke herlocalisatie onmogelijk is, wel dat die in financieel minder gunstige voorwaarden zou dienen te gebeuren.

Er is dus niet aangetoond dat de tussenkomende partij haar bedrijf ten gevolge van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit moet sluiten en nog minder dat dit het geval is voor de groep waarvan zij het moederbedrijf beweert te zijn.

De financiële belangen van de tussenkomende partij primeren niet op de door de verzoekende partijen verdedigde belangen.

Er blijken dan ook geen redenen voorhanden om, ondanks het vervuld zijn van beide bovenvermelde schorsingsvoorwaarden, de schorsing van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit niet te bevelen.

6. Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek van de n.v. INTERLIN om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 20 mei 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling houdende bevestiging van het besluit van 23 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij aan de n.v. INTERLIN een milieuvergunning werd verleend om te Waregem (Beveren-Leie), Koning Albertstraat 52, een leemplaten- en houtspaanderfabriek verder te exploiteren tot 31 december 2002.

Artikel 3.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 4.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig mei 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M.-R. BRACKE.